

HUMANS OF KRALENDIJK

INTERVIEW VANESS UMBOH

Djenn Pocornie-Martis was in de zomer van 2018 in Nederland. Ze leerde over Vanessa haar verhaal en beseftte dat dit ook kinderen op Bonaire treft. Daarom schreef ze een stuk over Vanessa voor 'Humans of Kralendijk'. Om op deze manier ook een bewustzijn op Bonaire te creëren.

Mi a topa algun hende interesante na Hulanda. E señora aki tambe. Lesa su historia i sostené su fundaron #stemzondergezicht.

"Mijn allereerste cliënt. Ze was bijna 15. Tussen 11 en 12 jaar, was ze slachtoffer van groepsverkrachtingen in haar eigen schuur beneden in de flat waar zij woonde. Toen ze 12 was, was haar gedrag zodanig dat school haar niet wilde hebben en dat alle andere scholen ook zeiden dat ze daar niks mee konden. Uiteindelijk was dat kind van 12 tot 15 jaar, gewoon thuis. Leerplicht kon haar niet plaatsen. Er werd niet meer naar dat kind opgekeken. Ik kreeg het dossier en ik ging het lezen en ik beseftte dat toen ik naar dat huis reed. Ik zag die schuur, maar ik zag ook een gordijn. Ik wist dat dit meisje al 3 jaar lang achter dat gordijn zat, bang en aan het wachten was op haar moeder, omdat ze zich dan veilig voelde om naar beneden te gaan. Toen dacht ik: " Wat?! 3 jaar zit zo'n kind verstopt achter een gordijn". Toen keek ik naar al die gordijntjes en al die raampjes. Wat gebeurt daar eigenlijk? "

Stem zonder Gezicht gaat over kinderen in de armoede, maar het gaat ook over kinderen in hulpverlening en in de zorg, over de kinderen die slachtoffer zijn van kindermisbruik. Een halfjaar jaar zat ik in een burn-out en toen dacht ik, dit is het moment om jezelf vragen te stellen. Ik geloof niet dat burn-out een straf is,

maar vooral om jezelf terug te brengen naar je werkelijke zelf. Elke keer wat bij mij opkwam was, om liefde en compassie terug te brengen in de mensheid.

Het allereerste moment dat ik daar mee bezig was, was ik een jaar of 5. Ik hoorde bij de populaire kindjes. We kenmerkte ons ook met een witte strik. Van die chickies met een witte strik. Ik was 5 of 6. Op een dag stonden mijn vriendinnen tegenover een meisje. Het was een bijzonder meisje, die deed alsof ze een pony was. Die ging hinnikend door het leven. Toen gingen ze haar nadoen en belachelijk maken en dat vond ik zo zielig en toen ging ik er naartoe.

Ik heb altijd een zwak gehad voor mensen die niet in staat zijn om voor zichzelf op te komen. Dat ik nu voor de minderbedeelden een stem wil zijn, dat past gewoon daarbij. Dat drijft mij.

Ik was bezig voor de voedselbank actie. Ik leerde dat 1700 gezinnen in Rotterdam gebruik maakten van deze voedselbankpunt. Ik ging zelf 'research' doen en toen bleken het 126.000 mensen in totaal die in armoede leven in Rotterdam. Ik dacht "nee man, dit is niet goed".

Toen las ik een artikel dat 1 op de 5 kinderen, als gevolg van deze armoede met honger in de klas zit. Ja, en toen hoorde ik "Vanessa doe iets. Ga voor die kinderen staan." Ik zat in die burn-out. Ik staarde al een halfjaar naar mijn plafond. Toen ik dat hoorde, wist ik dat ik iets moest doen.

Ik wil dat we beseffen waar sommigen van ons ook in zitten. Het zal zo mooi zijn als we vanuit betrokkenheid elkaar helpen en elkaar gaan liften. Een andere soort energie op aarde. Meer liefde, meer verantwoordelijk van ons allemaal voor ons allemaal. "